

скихъ фамилій того и другаго народа, кромѣ того въ числѣ бояръ и дружины, какъ и у насъ на Руси, были по всей вѣроятности люди дѣйствительно угро тюрскаго или другаго какого происхожденія“ (214). Слѣдствія уговорки, нека видимъ какъ Иловайскій, който обвинява филоманитѣ въ „недостатокъ критическихъ приемовъ“ и въ това, че тѣхнитѣ тълкувания се отличаватъ „произвольнымъ, одностороннымъ и поверхностнымъ характеромъ“, — какъ самъ постѣпва въ разбора на 12-тъ прабългарски имена, взети отъ списъка на Шафарика. За по-голъма прѣдвидность ние и тукъ привеждаме етимологиитѣ на Иловайскій въ азбученъ редъ:

Аспарухъ. Въ списъка на бѣлг. князе *Исперихъ* или *Исперикъ*. Последниятъ вариантъ указва на славянскитѣ умалителни на *ихъ* и *ко*. Защо това име да бѣде турско, когато самъ Шафарикъ го смѣта за персийско (значи арийско) и когато то се срѣща и у аланитѣ? Въ V. вѣкъ Прискъ поменува между аланскитѣ воеводи единъ Аспаръ (Мет. рор. IV. 336.). Освѣтъ това името *Гаспаръ* съществувало и у нѣмцитѣ. Асперикъ, Исперикъ, разбира се, не е нищо друго, освѣтъ умалителна форма отъ Аспаръ (както Рюрихъ отъ Рюри). Въ това обстоятелство Иловайскій намира подирѣна на своята мисль, че българитѣ и аланитѣ били близки сарматски племена. *Аспарухъ* може да се чете Аспарихъ, а не Аспарухъ (Скития и Скутия), обаче и да оставимъ последната форма (Аспарухъ или Аспарухъ), то и тя не е чужда на славянския езикъ. Нима въ думитѣ: пѣтухъ, пастухъ, барсукъ и т. под. суфиксътъ не е славянски? (р. 210) ср. и Ж. М. Н. Пр. 1883. Авг. 363. Аспаръ (у Приска) се потвърждава отъ Мойсея Хоренски: Аспаръ-Хрухъ.

Алобоготуръ, единъ отъ войводитѣ на Симеона. Името не е прѣддено съвсѣмъ точно отъ византийцитѣ. Сѣщото му произношене трѣбва да е било Алобоготуръ (ср. Гоборисъ нам. Богорисъ у Симеона Логотета). Алобоготуръ е „конечно“ сложено име отъ *аа* или *яа* и *боготуръ* или богатырь. Ние имаме слѣдователно нѣщо подобно на *Артура* въ Слово о Полку Игоревѣ. Естествено е, че богатырь, споредъ Иловайскій, не е заето отъ татарски, а е славянска дума (отъ богъ и туръ. Ср. заб. къмъ р. 213.).

Батбай (най-стариятъ Кувратовъ синъ, споредъ Легендата). Срѣща се често въ исторіята съ леки варианти. Ср. напр.: Бабай, князь на придунавскитѣ сармати, които по всички признаци сѣ били сѣщо българи. — Коренътъ на името е общоарийски *пат* или *бат*: санскр. *pitar*, Zend. *pitar*, гр. *πατήρ*, лат. *pater* и пр. И до сега се е очува въ рускитѣ думи бати и баба. У сѣрбитѣ *баба* и сега значи баща. Иловайскій напомни още, че споредъ Йордана бащата на императора Максимиана въ III. вѣкъ билъ готъ, на име Менка, а майка му аланка, на име Абаба. „Слѣдователно какимъ же образомъ это имя должно быть не славянское, а непременно турецкое или финское?“

Баянъ. Коренътъ по всѣка вѣроятность е сѣщиятъ като въ глагола *баятъ*: „слѣдователно боянъ тоже что вѣшунъ“.

Борисъ или *Богорисъ*. Да се счита такова едно име за неславянско, а за финско, било би несъобразно. То е едно отъ най-употребителнитѣ славянски имена: ср. Борило, Борко, Борикъ, Боричъ и пр.

Коржезій (въ списъка на бѣлг. князѣ Кормисошъ). Защо, напиримѣръ, да не бѣде отъ сѣщия коренъ като думата *кормило* или *кормчий*?

Котрагъ. Това име потвърждава само тѣждеството на българитѣ съ котрагитѣ, котрагуритѣ или кутургуритѣ. Иловайскій указва на старото чешко име *Кутра* и на рѣчката Котра въ Литовската Русь (Барсовъ, Геогр. нач. лѣтоп. р. 36).

Кружъ (вар. крумъ и кремъ). Защо да не можемъ да сближимъ това име съ рускитѣ названия: *Крома*, *Кремль*, *кремникъ* и *кремень*?